

JAN ČEMPIREK

*Kdeby dale bylo temno
Kde by světlo mohlo spát?*

*Prostě to je, ano, abychy...
Chi van povídky, příběh, čas, nějak...
Abyste viděli jak na vás angličtin. Moji smůlky*

Čas je mrtvý...

**TONEC
POSLEDNÍHO DNE**

drift & oks

JAN CEMPIREK

~~TONEC~~
POSLEDNÍHO DNE

driftbooks
VOLARY. 2014

TANEC POSLEDNÍHO DNE

Rocková nepohádka pro zlobivý eurospratky
© Jan Cempírek 1995, 2005

Vydalo

Nakladatelství Petr Čmerda – DriftBooks

Tolarova 355, Volary

jako e-knihu č. 8

rok vydání 2014

(pouze elektronické vydání)

www.driftbooks.eu

konverze do elektronických formátů Jakub Rákosník

Odpovědný redaktor: Petr Čmerda

Obálka, ilustrace: © Jakub Rákosník 2013, 2014

ISBN 978-80-87741-21-4 (Formát ePub)

ISBN 978-8087741-22-1 (Formát MobiPocket)

Slovo autora

Milý a laskavý e-čtenáři,

knihu Tanec posledního dne mám rád. Nedělá si ambice, nedá se zaškatulkovat. Je svobodná, aspoň v to doufám. Ale především je to má první knížka a co je poprvé, to bývá i neopakovatelné, ať si o tom jeden myslí co chce. Tanec posledního dne navíc ve svém rodném listu skrývá pěkný příběh a o ten se s Vámi rád podělím. Neboť, milá děťátka, knížka přišla na svět jen díky shodě okolností. Poslouchejte ...

Počátkem roku 1995 jsem cestoval po Novém Zélandu. Je to krásná země. A drahá. Můj pobyt se blížil ke konci a všechny peníze, které jsem měl na toulání Zélandem vyhrazené, jsem již utratil. Týden před odletem jsem se tak ocitl v ulicích výstavního města Christchurch zcela plonk neboli švorc. Sázka na výdělek pomocí saxofonu nevyšla, končící novozélandské léto se přihlásilo silnými monzunovými dešti a pouličním umělcům nastaly špatné časy. Zvláště pak mizerným saxofonistům. Neměl jsem kde spát a vypadalo to se mnou celkově bledě.

Z bryndy mě ale vytáhl jeden místních poměrů znalý batůžkář. Dal mi zajímavý tip na jistý velký hostel, kde nevedli příliš dobrou evidenci ubytovaných. Jestli nemáš na ubytování, stačí jediné, radil mi ten protřelý backpacker. Večer projít suverénně hostelovou recepcí a zašít se načerno ve společenské místnosti. Tam pak hluboko do noci předstírat nějakou činnost. Například četbu knížky nebo psaní cestovatelského deníku. Zkrátka jen bděle čekat, než hostel kolem třetí v noci utichne. Vydržet do tří a je vyhráno, kámo! Pak si usteleš gratis

na podlaze a hezky v suchu a teple prospíš pár nerušených hodin, pravil onen batůžkář.

A tak se také stalo...

Na několik večerů jsem se stal nenápadným travellerem načerno zašitým ve společenské místnosti několikapatrového hostelu v centru Christchurch. Abych dle rady předstíral nějakou činnost, začal jsem si krátit chvíli psaním smyšleného příběhu. Zrodila se tak jurodivá dívka Odjinud, starý tajemný podivín Buchenwald a rocková tančírna Moschtarna. Psaní mne chytlo. Řádky modrého linkovaného bloku se večer za večerem začaly plnit příběhem o lásce a pomstě, o kovových broucích a dívce procházející zdí. Poslední noc před odletem jsem už ani nešel spát a psal s chutí (a krabicí laciného vína) až do rána.

Pak jsem ze Zélandu odletěl. Příběh zůstal nedokončený. Na celých dlouhých deset let, do prázdnin 2005. Tehdy jsem se k rukopisu vrátil. A aby se to nepletlo, také na nepřilíh typickém místě: v košтовně rodinné palírny v podhůří Jeseníků. Místnost byla prosycena vůní kvasícího ovoce a kořalky, pod stolem spal dobromyslný až připitomělý labrador Flip. Zde jsem po několik večerů dopisoval starý příběh, přidal několik postav, napsal závěr. Kniha byla hotova.

Pouze název chyběl...

Pak mi hlavou proběhla vzpomínka na kdysi kultovní večery brněnského Ha-Divadla ze začátku 90-tých let. Tenkrát tam "HaDi" svůj divadelní měsíc končili odvázaným retromejdanem, na který chodívalo natěšené společenství návštěvníků - štamgastů. Spousty pití, zábavy, hraných scének a muziky. Zkrátka skvělé pařby, jak se sluší a patří. Tanec posledního dne se ty divadelní večery tehdy jmenovaly. A tak jsem si s dovolením jméno vypůjčil i pro tuto knížku.

Nyní ji máte před sebou. Příběh psaný ve dvou rozdílných dobách a dvou protilehlých místech světa.

Nehodí se do žádné žánrové přihrádky. Nemá žádné ambice. Je to knížka napsaná pro potěchu, snad potěší i Vás. Je to konec konců příběh o základních věcech. O přátelství, touze, penězích. A o lásce.

Tak je to. Ledaže by... to bylo jinak, má milá děťátka.

Jan Cempírek, duben 2014

OBSAH

intro

část I. Moschtarna

část II. Angels T-shirts

část III. Troxův stín

část IV. Šestinohý antracit

část V. Smrtákovo líbnutí

část VI. Tanec posledního dne

epilog

Intro

*Slyšíte mě, děťátka?
Jak hezké. Odložte na chvíli svého jointa.
Je tak zbytečný.
Zapalte svíčku a zatemněte pokoj.
Třeba.
Jste samy? Vidím vás...
Oči. Rty.
Smutné ruce.
Venku je chladno.
Ale vy máte světlo. Hořící plamínek. Cítíte jeho vůni?
Přitulte se ke mně, dětičky...
Chci vám povědět příběh. Tak nějak.
Abyste věděly, jak na vás myslím. Moji milí.
A na ty dva.
Že jsem nezapomněl.
Ach Marie!
Petře!*

část 1 – Moschtarna

Dům stál až nahoře, na samém kopci. V popůlnoční tmě podoben víc verneovské maketě měsíční základny, než tomu, co býval.

Kdysi.

Dávno.

Velkým honosným sídlem rodiny továrníka Chlewitze z města. Toho Chlewitze, kterého pak jednoho dne i s jeho ženou Gladys a čtyřmi dětmi odvedli do neznáma. Kamsi. Už se nevrátili.

Místo nich se v domě usídlila tajná policie.

Pak i ona zmizela. A po válce dům získal... Kdo ví?

Ale co na tom Viktorovi záleželo?

Zapotácel se. Minul rukou pouliční lampu a složil se na dlažbu na úpatí kopce. Vdechoval alkoholické výpary. A vlhký puch dlažebních kostek. Cítil chuť rozseknutého rtu.

A slyšel Alana: „Hej, co děláš?!“

Pak už jen jeho smích.

Bác!

Křaplavej, kumpánskej smích.

Co dělám?

Co?

Dneska dostali vyhazov ze školy. Poslední termín. Nedala jim ho.

Svině.

Poslední termín...

Seděla za katedrou, hrála si s jejich indexy. Pizda vychrtlá. Jedovatá.

„Vaše vědomosti byly chabé. Nad *takovou* neznalostí prostě nemohu přivírat oči,“ skřehotala. „Asi se nedomluvíme, p á n o v é.“

...ultrasvině.

Tak se zlili. Do mrtva.

No a co?

Maj-se-snad-z-toho-posrat?

Takovejch už bylo!

Indexy roztrhali v hospodě Na střelnici. Vyškubávali jednotlivé listy a dělali z nich vlaštovky. Lítaly špatně. Padaly do popelníků. Na stoly mezi tácky. Jeden ze štamgastů vyskočil. Hromotluk. Že na takový intelektuálský kryply - *tady* - nemaj náladu.

„A rozfackovat držky, nechcete náhodou?“ zařval nenávislně. „Neserte mě!“

Hospoda souhlasně kývala hlavou.

Tak se zvedli.

Řeči putyky rozuměli.

Kopli do nejbližších indexových vlaštovek. Rozletěly se po podlaze jak velké sněhové vločky. Alan zmačkal modrou tisícovku. Hodil ji velkopansky výčepákovi. Nečekal zpět.

Phe – litr!

Vypadli do noci.

Syrový, vlezlý.

*Tak nás vyrazili ze studií. A?
Takovejch už bylo!*

Chvíli ještě ležel na vlhké dlažbě.

Alan se pro něj vrátil. Sehnul se a chytil ho v podpaždí.

„Seber se! Seš úplně hotovej!“

Visel mu v náruči jak hadrovej panák. Kamarád s ním zatřásl: „Hej, žiješ vůbec?“ sáhl mu na rozbitý ret.

Otevřel oči. Nemohl zaostřit. Světlo lucerny bylo jak rudý oblak. Otočil se jinam.

„Nech mě tady,“ zamžoural do tmy. „Chci spát. Normálně chci jenom spát.“

Alan si oddechl. „Žiješ tedy,“ porovnal si ho v rukách. „Ty vado, sluší ti...!“ začal se ulehčeně pochechtávat.

Viktorovi to bylo jedno.

Všechno.

Kámoš. Bolavá hlava. Krev. Roztrhaný index.

Opravdu chtěl jenom spát.

Bylo mu fuk i to, že ho Alan dotáhl k tomu černému obludnému domu na kopci, rozkopl dveře a vhodil ho dovnitř. I kdyby ho v ten okamžik vrazil do hromady sraček, bylo mu to stejně ukradený.

Chtěl jenom spát.

Nebo umřít.

Nic mezitím.

Všechno ostatní mu bylo putna.

Vpadli do jakési pusté místnosti. Rozbitým oknem profukovalo. V rohu pár pohozených hadrů. A nějaké matrace. Na jednu z nich se skácel.

Sic. Konečně!

Měsíc nad venkovní zahradou nakukoval dovnitř jak zvědavej šmírák.

Odjinud

Když se Viktor vzbudil, byla ještě tma. Taková zvláštní. Místnost se topila v těžké krémové mlze. Ze stropu trčely rákosové trny. Pavoučí nohy? Ať! Otočil se ke zdi. *Ještě spát...*

A náhle ji spatřil.

Stála tam, jakoby právě vystoupila z oprýskané omítky.

Dívka.

V nadýchaných šatech.

Bílých.

Snad.

Nemohl tu barvu rozpoznat. Prostě světlá. Napadlo ho, kde se *kurvafix*, tady ta holka vlastně vzala? Protřel si zalepené oči.

Musela vystoupit před okamžikem ze zdi. Postavit se za něj.

Dívka.

Nečekaná.

Jurodivá.

Měla bosé nohy, bledou tvář. Trochu šílené, hluboké oči. Dívala se na Viktora. Měsíční svit se jí zapléтал do vlasů. Byly rozcuhané, a voněly fryšným dechem dubnové břízy.

Ne. Blbost.

Duch!

Viktor rychle zavřel víčka.

Ten přelud je tak živoucí!

Když oči znovu otevřel, dívka tam stále čekala. Upřeně ho pozorovala. Pak udělala krok směrem k němu a potichu se zeptala.

„Neviděl jsi můj plamínek? Zase se někam schoval. Je *tak* neposlušný!“
Vydechl zhluboka.

„Plamínek? Jakej plamínek?“ Polkl.

Sbíral se z matrace, namáhavě se posadil. Zároveň si uvědomil, že je z něj cítit pивní odér. A žluč. Fuj.

Zahanbilo ho to.

*Můj plamínek maličký
co v něm srdce žije
srdce psí či nelidský
v něm mlha všechno skryje*

...řekla dívka.

Ničemu nerozuměl.

Sním, či bdím?

Kde to vlastně jsem?

Chytil se dlaněmi za spánky. *Do kelu, kde to jsem?* „Kde to jsem?“
zaskučel i nahlas.

Dívka přešla okolo něj. Nezastavila, pokračovala dál. Došla k oknu.

Nechala Viktorovu otázku odplynout z místnosti. Mlčela. Dívala se ven.
Měsíc na obloze ji obtekal svým jasem jako ledovou královnu. Z Arktidy
třeba.

Nebo z mrazivé galaxie M51. Znáte ji, ne? Ta je taky dobrá.

Napětí z něj spadlo. Ramena poklesla. Unaveně řekl: „Žádnej plamínek
jsem neviděl. Žádnej.“

Opět se na něj obrátila.

Byla jiná.

Oči jí náhle jiskřily jasem zářivých rubínů. „Pojď! Už jej slyším! Pojď se
mnou, najdeme ho! Viktore.“

Štípl se do ruky. Řekla mu *Viktore!* Ne, není to sen.

„Ty mne znáš?“

Byl jako na trní.

„Ty mne znáš? Pověz!“

Zaklonila hlavu: „Ale ty hloupý. Já přeci znám věci! A že vím, jak se
jmenuješ? To nic neznamená. Pojď!“ začala být netrpělivá. „Musíme
pro plamínek. Potřebuje mne!“

Udělal krok směrem k Viktorovi.

Vyskočil z matrace.

Chytil jí za zápěstí.

Až to té chvíli věřil tomu, že se mu vše jen zdá. Že místo dívky hmátne
do prázdna, že se chiméra rozplyne před očima a on bude moci zase
lehnout na tu opuštěnou matraci.

Ne.

Sevřel rukama pevné dívčino zápěstí.

Nebylo dokonce ani chladné, ale příjemně teplé.

Neznámá se vyplašeně usmála.

„Proč jsi tak nedůvěřivý? Teď přeci musíme pro plamínek. Pusť mne!“

„Co jsi zač? Odkud si přišla?“ stále ji držel a díval se jí do očí.

Změnily barvu na matný achát.

„Odjinud. A už mne opravdu pusť. To bolí.“

Svěsil ruce.

„Omlouvám se, Odjinud“ řekl. Myslel to vážně.

„Pojď,“ řekla znovu místo odpovědi a kývla hlavou. „Je tak malý. Tak zranitelný! Mám o něj strach. Už ho nemohu nechávat samotného.

Něco si udělá. Víím to,“ vykročila ven z pokoje.

„Nespěchej tak,“ zvolal přidušeně Viktor. Jeho hlas zněl jako ze studny.

„...nevyznám se tady!“

Ale to už dívka mizela v sousední místnosti.

Musel s sebou pohnout, aby se mu neztratila z očí úplně.

Ještě se rozhlédl po měsícem ozářeném pokoji. Spatřil poklidně oddychujícího Alana na matraci v protějším koutě.

On si klidně chrápe, no ne? Ta noční návštěva ho vůbec

neprobudila! Odfrkl. Je to vůbec možný?! Rozběhl se za Odjinud.

Dveře

Prosmýkl se tmavou místností. A druhou. Byl na chodbě. Dívka tam čekala. „Teď opatrně,“ zadržela ho pohybem ruky. „Jdi prostě jen za mnou,“ řekla mu. Její postava se v temnu rozplývala jako pralesní opar nad hladinou tlejícího Rio Negra.

„Musíme být potichu, abychom ho nevzbudili! JEHO! Nemá rád, když ztrácím plamínek...“ řekla pro Viktora nesrozumitelně.

Koho nemají vzbudit?

Odjinud mu ale položila před ústa zlehka prst. „Tiše...“ sykla jen.

A rozběhla se.

Téměř poslepu dívku následoval. V stále houstnoucí tmě vnitřku domu brzy nebylo vidět už ani její postavu, ani stín bělostného oblečení.

Nic.

Směr chůze mu prozrazoval jen šelest jejich kroků.

Klopýtal za ním. Pak kroky začaly stoupat nahoru a on narazil na schodiště.

„Do prdele!“ zaklel.

Dívka už byla kdesi vysoko nad ním. Musel položit ruce na schody a stoupat po hmatu. Mezi prsty cítil letité nánosy špíny a prachu.

„Odjinud, čekej, seš moc rychlá,“ zavolal. Začínal mít té slepé báby po krk. Místo odpovědi ale zaslechl odkudsi nad sebou další syčivé napomenutí.

Ty vole, co tady dělám? Jakej bláznivej sen? Lezu po čtyřech v rozpadajícím se baráku, nevím kam a proč? Mluvím s bílou paní a ta mi nakazuje, abych byl zticha? Tak ožralej přeci nejsem, uvědomil si našťvaně.

Ale jsem.

Na sračky.

Vo tom žádná.

Jenže – honit se přeludem? Takhle špatný to se mnou ještě nikdy nebylo! To vážně nemůže být jenom kvůli tomu, že jsme dostali padáka z biochemie!

To přeci...

Prásk!

Hlavou narazil do jakési stěny.

„Kur...!“ polkl nadávku na poslední chvíli. A vedle něj se ozvalo tiché:

„Jsme tady, Viktore. Plamínek je za těmito dveřmi.“

Vztekle odsekl.

„Jó dveřmi? Za jakými zase dveřmi...?“

„Ale Viktore?“ hlas z temnoty zněl překvapeně. „Přeci za těmi, do kterých jsi narazil hlavou. Tam je plamínek. Kvůli tomu jsem tě sem vzala,“ řekla Odjinud téměř vyčítavě. „Sama ty dveře přece neotevřu! Jsou *tak těžké!*“

Viktora si mačkal bouli. Bojovná nálada ho pomalu přecházela.

„Dyk jsem zas tolik... No dobře. Fajn,“ zamumlal smířlivě. „Já ti je tedy otevřu.“

Přestal si masírovat čelo a natáhl před sebe ruce.
Začal šátrat po stěně.

Prsty zkoumaly zed'. Pak pocítily tvrdé dřevo. V místě, kde odhadoval kliku, narazil na kování. Studený. *No jo, vážně dveře!*

Konečně se dotkl i kliky. Zmáčkl.

Tichem se rozlehlo klapnutí zámku.

Ale víc nic.

Dveře držely, vypadaly, že už nejsou dlouho používané. Musel se do nich zapřít.

Zase nic.

Zabral tedy vši silou. *Jestli nejsou zamčený tak se... Přeci... Musejí...*

Ááááá. Panty skříply.

A dveře se pootevřely.

Nepatrně.

Uff.

Tmu nařízlo tenké světlo vycházejícím z nitra místnosti. Viktor zatlačil i svým ramenem.

Táááák.

A rozrazil dveře dokořán.

Prostor se projasnil měkkým světlem barvy rozteklého medu.

Zářící lampička stála uprostřed pokoje.

Jeden přebývá

Odjinud se prosmýkla za Viktorovými zády. Radostně se rozběhla k hořícímu bodu.

„Ty jeden neposedný! Jak ty mne trápíš! Plamínku můj! Jak ty zlobíš! Ale teď tě už nepustím. Nepustím tě z očí. Ach ty maličký!“ přitiskla si lampičku k hrudi, až se Viktor lekl, že na ní vzplanou šaty.

Ale ne.

Nestalo se nic.

Jan Odjinud zasypávala svůj plamínek stále vroucnějšími projevy lásky.

Celá místnost se naplnila pocitem bláznovství a otázek.
Zůstal stát ve dveřích. Nerozhodně. Přešlápl na místě. A zkoumavě si
zdálky prohlížel Odjinud.

Viděl jí vlastně poprvé takto na světle. Pěkně nasvícenou, nejen
v měsíčním neurčitu. *Celou.*

A byla šik.

Cool.

Docela.

I když mihotavý plamen modeloval na její tváři stinný údolí. I když jí
rozcuchané vlasy trčely do všech stran. I když na něj kašlala, jakoby
přestal existovat. Přesto byla *šik*.

Sexy.

Rajcovní.

Vyzývavá.

Jen on tady byl *tak nějak* navíc.

Sotva si to Viktor uvědomil, zklamaně se zašklebil. Už ho tady není
potřeba. Není.

Rozhodl se, že půjde.

Ztřeštěná noc!

Půjde dolů a pořádně se vyspí.

Nic nechápe.

Co je to za dívku?

Je tak zvláštní. Přitom divná.

Co ty kejkle s malou lampičkou?

Obrátil se směrem ke schodišti a vykročil. Demonstrativně.

Hlučně.

Nezklamala ho.

Parafín

„Zadrž!“ zavolala za ním. „Počkej přeci. Jsme ti s plamínkem vděční.“
pozdvihla plápolající lampičku do výše. „Jen se podívej, jak je
zranitelný!“

„Kdo jsi vlastně zač?“ otočil se Viktor s otázkou, která ho trápila nejvíc.

„Řekni! Kdo jsi?“

Odjinud na něj pohlédla zrakem mrzuté kočky.

„To jsi vždy tak neodbytný?“

Oči jí začaly světelkovat.

„Tak neodbytný? Nejapný? Proč musíš znát odpovědi? *Co jsem zač?* Není to jedno?“

„Ne. Chci to vědět!“

Odjinud byla náhle jak led. Plamínek v jejích dlaních se přikrčil. „Chceš to opravdu vědět?“ vycenila výhružně zuby a hlavu vtáhla mezi ramena. *Piraña.*

Přikývl.

„Přesně. To bych rád.“

Ramena jí klesla. V konečcích vlasů jí zacinkaly rampouchy. Začala odsekávat. Nenávistně. Znělo to jako štěkání ruských kaťuší. Na Kurském oblouku, třeba. Nebo tam někde.

„*Vědět! Chci to vědět!* Co - prosím tě? Co je potřeba vědět o druhých?“ rozhodila rukama a kapka žhavého parafínu z lampičky vystříkla na Viktorův loket. Zasyčelo to jako plivanec na rozpáleném oleji.

„Au! Seš blbá? Nebo co?“

Vyjel polekaně.

Ale to už Odjinud na něj ňafala.

„Mlčte! Jste jen dalším z těch namyšlených sobců! Co je vám do mě? Chcete mne snad rozpárat? Jaký jste nadutec!“ začala najednou Viktorovi vykat.

Škrábal si popálenou kůži. Parafín ho páлил. Ještě víc její slova.

„Co to meleš? Ty sama jsi mě vzbudila Odjinud.“ Byl zmatený.

„To ty jsi mě potřebovala...“

„Tak?“ Přešla k němu výhružně.

„Kdo sahá na kosu, může se říznout, Jindřichu,“ dívala se mu oči z bezprostřední blízkosti. „Ta rána bývá hluboká.“

„Ale jsem přeci Viktor,“ zamumlal už naprosto dezorientovaně a podvědomě učinil krok zpět.

Píchl ho prstem do břicha.

„Hmmm. Prosím vás? Jděte už. Jděte už spát. A jestli vám mohu dát radu – smrtí jednoho se narodí nový. Tak je to. A teď již opravdu jděte,“

postrčila ho nečekaně ze dveří tak silně až zavrával. Rozhodil rukama. „Co jéé?“ Jen tak tak, že nespádl.

Blesklo mu hlavou, že s takovou silou by přeci neměla problém předtím dveře otevřít.

Proč tedy tvrdila, že je na to *příliš slabá*?

Na víc již ale nepomyslel. Dveře za ním s rachotem zapadly.

Stál sám v neproniknutelné tmě.

„Tak..., si ještě nabiju držku,“ hmátl po paměti k zábradlí.

„Kráva jedna...“

Jak se dostal zpět k Alanovi, nevěděl. Měsíc stále ještě svítil do pokoje a v domě panovalo ticho a nehybno. S úlevou se svalil se na matraci.

Sen.

Nic jiného to nebylo. Jen sen. *Ale jakej!*

To byla jeho poslední myšlenka, než se schoulil do klubíčka a usnul.

Ráno

Vzbudilo ho kumpánovo štrachání na protilehlé matraci. Vytrvalé a neodbytné.

Otevřel oči.

Alan už vstal. Seděl na matraci a rozhlížel se po místnosti. Trochu se usmíval. Nebyl to škleb, ale spokojenej úsměv. No však. Vše je přeci v naprostém pořádku, ne? Včera je vykopli ze školy, trochu popili.

Rozházeli všechny prachy. *No a co?* Viktor zívá. Protřel si oči.

Ne.

V pořádku nebylo nic. Jeho stále zamížený zrak mu padl na pravou ruku.

Rudla na ní skvrna podobná mořské sasance.

Parafínové znamení.

Do prdele...

Tedy se mu to nezdálo!

Ta noční návštěva!

Posadil se zprudka na matraci. Náhle úplně bdělý.

To noční dobrodružství, kruci!

Opravdu se přihodilo!

Otevřel pusu, aby na kámoše vychrlil svůj zážitek. Jenže už bylo pozdě.

Alan změnil blažený výraz do zděšené grimasy a zíral kamsi za Viktorova záda. Tak se tam otočil.

A spatřil – JEHO!

V rámu dveří, právě v těch místech, kam v noci zmizela Odjinud, vyrostla příkrčená, podivná postava.

Zarostlej chlap.

Divous v těžkém montgomeráku, na hlavě s nečesaným hnízdem šedých vlasů. Zpusťlá tvář. Stín malého vypelichaného vořecha u nohou. A zlovětná aura okolo duše.

Buchenwald.

Divý muž, majitel baráku.

Buchenwald

Jak mohl Viktor zapomenout, že dům na kopci patří právě tomuto chlápku?

Kterého znali ve městě všichni! A o kterém přitom nevěděl nikdo o mnoho víc, než tu přezdívku: *Buchenwald*.

Dědek Buchenwald.

Už jako děti na něj házely zbytky rohlíků ze svačiny. Jak dovedl nadávat! Kdykoliv se zjevil v ulicích, byl to pro městský haranty svátek. Hon na Buchenwalda patřil v hitparádě dětských zábav k těm nejcenějším dobrodružstvím.

Vzrušujícím!

A nejlepší bylo, když ho za těch časů překvapily skloněného nad rozevřeným jícnem popelnice. Kdo se k němu zezadu přiblížil a praštil ho čímkoliv, měl rázem mezi ostatními nekonečněj respekt.

Že se nebojí.

Že je frajer.

Protože to nebylo jen tak. Buchenwald byl zdatným soupeřem. I když mu nohy nesloužily. Dovedl ale skvěle házet různými odpadky a předměty z popelnic. A cti pravidla hry. Pokud dítě uniklo bez šrámu, mohlo s kamarády oslavovat hrdinský čin. Když však Buchenwald nezbedu zasáhl, byl vítězem on. Žádné děcko nežalovalo.

Tak zněla nepsaná úmluva.

Byl to rovnocenný boj mezi smečkou zdivočelých hajzlíků a tajuplným psancem Buchenwaldem.

Přízrakem.

Který dokáže mistrně házet starými rohlíky, chodí vždy s malým špinavým psem a nikdy, ano nikdy, své trýznitele nepronásleduje.

Jenom nadává.

A ještě něco se o tom muži říkalo.

Že je nebezpečnej.

Divnej a zákeřnej.

Krutej.

Že žije v tomto rozpadlém domě na kopci. Žere mrtvý krysy. A umí vařit jedy.

Teď tu stál ve dveřích svého zpustlého doupěte. A přeměřoval si je nepřátelským pohledem.

„Vypadněte vodcud! Raus!“ zaskřehotal panovačně. „Nevím, co jste zač, ale vypadněte. Jsou z vás nervózní,“ na chvíli se odmlčel. „*Moji chlapci,*“ zasyčel pak neurčitě.

Kymácel se při těch slovech jako loutka kapitána Flinta.

Uf.

Buchenwald z domu na kopci!

Jak na něj mohl Viktor zapomenout?

Slova ještě rezonovala v prostoru, ale Alan si už odkašlal.

Aspoň, že tak, pocítil Viktor zákmit radosti.

Jo. Bude mluvit. Za nás oba!

Ulevilo se mu.

Že to nebude na něm.

Alan to sfoukne.

„Tedy, pane... Pane,“ začal Alan trochu rozpačitě. „...my jsme se tady s kámičkem jenom tak vyspali, víte?“

Dědek sklonil hlavu k jednomu rameni. Jakoby pořádně neslyšel. Mlčel. Vyčkával.

Alan odkašlal. Jeho hlas už ale začal znít docela furiantsky.

„Snad se zase tolik nestalo, ne? Prostě jsme tady skejsli přes jednu noc.

A zase pudem. Za chvílku. Vo nic nejde, no ne?“, protáhl intonaci nepřirozeně vysoko. Přitom se poma-lu začal sbírat ze země.

Černá vypelichaná čubka u dědkových nohou se naježila.

I když jenom tak.

Aby se neřeklo.

Strach z ní nešel.

Zatím.

Rozkaz

Buchenwald se zlověstně usklíbl. „Ale ale, nač ten spěch?“ pronesl dědek nečekaně téměř pobaveně. „Najednou, co? Baryčkové?“ řekl to své zvláštní pojmenování, které měli později možnost zaslechnout ještě mnohokrát.

Hlava se mu narovnal.

„Řekněte mi ale,“ ztišil hlas a vysunul bradu. „ – byl tady?“

Vykročil směrem k nim. „To ON vás sem poslal?“ Zastavil se až nad Viktorovo matrací. Viktor se zachvěl. Jakoby se nad ním rozložila usychající smuteční vrba. Plná zmaru a nepřátelství. *Brr. Měl raději předtím vstát. Jako Alan.*

„Cítím, že někde blízko chodí, baryčku,“ pozoroval ho stařec. „Někde tady je. Vím to! Ale už brzo přijde můj čas, víš?! Už brzo!“

Viktor mlčel. *Ať jde ten dědek do kelu!*

„Ne, nikdo tady nebyl,“ odsekl. Snad až přehnaně frajersky.

Buchenwald si ho upjatě prohlížel. Smrt, chlad. Bylo to téměř k nevydržení. A trvalo to tak dlouho. Než konečně přestal. Odvrátil od

Viktora hlavu „Hmmm. Zvláštní,“ zabručel si pro sebe. A otočil se směrem k odchodu.

Jo! Viktorovi se ulevilo.

Padá pryč!

Vypadá to, že jejich noční přespání projde bez následků a Buchenwald si půjde po svejch. Fajn.

Dědek se ve dveřích ještě jednou otočil.

„On se ale jednou objeví,“ pronesl suše. Zvedl ukazovák. Dlouhý žlutý nehet se v ranním světle zaleskl jak malajská dýka. „Víme baryčkové? Mopsíka jsem sežral dokonale. Jen kůže z něj zbyla. Jako krvavej skalp. A to se neodpouští!“ upřel své oči náhle kamsi do dálky. „Ale ani já nic nezapomínám!“ stál ve futrech jako Sfinga. Náhle nevypadal, že by chtěl opustit místnost. Zkameněl. Zahibernoval.

Minutu.

Dvě.

Nic.

Alan demonstrativně zakašlal. *Tak bude ještě něco? Co?*

Ticho.

Hmm. Zakašlal znovu. Hlasitěji. *Dědku? Žádná odezva.* Obrátil se na kamaráda: „No nic, konec zábavy, půjdeme, ne?“

Viktor přikývl. Konečně vstal.

Jo, půjdeme.

Rukama šátral po zemi, hledal svůj batůžek. Přitom mu zrak opět sklouzl na ten parafínový cejch na lokti. V Buchenwaldově přítomnosti páčil jako d'áblovu líbnutí.

„Díkes za azyl, šéfe. A vopatrujte se“ houkl Alan na ztuhlého Buchenwalda. Otřepal si prach z oblečení. Přešel místností. Podrbal posedávající čubku za ušima a protáhl se kolem shrbené starcovy postavy.

Viktor nic neřekl.

Jen sevřel svoje věci, kývl hlavou na pozdrav a následoval Alana.

V tu chvíli Buchenwald zařval.

„HALT!“

(...)

část II. – Angels T-shirts

*Za okny už docela setmělo, dětičky.
Nemusíte se tam ani dívat.
Lidé jdou spát. Ulice vymřely.
Noc bude dlouhá.
A jak se vám líbí příběh? Nepohádka...
Hmm. Ještě nevíte?
Tak se protáhněte a napněte ouška, maličcí. Poslouchejte.
A připravte si teplou deku. Bude sychravo.
Za hodinku už.
Za dvě.
Nitky se začaly rozvíjet.
Noc bude dlouhá.
Povídám...*

Inzerát

Zpráva se brzo roznesla po celém městě. Že v baráku na kopci otevřou nový klub. Že to bude great a vodvaz - nic podobného tomu, co město nabízelo *dole*.

Za Viktorem i Alanem začali chodit jejich bejvalí kámoši a spolužáci. Očíhnout, jaký to tam v tom hausu maj. Někteří jen ze zvěda-vosti. Jiní s otázkou, jestli by se - náhodou - v jejich projektu nenašel i flek pro ně? Jako, že by s něčím píchli, ptali se. Že by se prostě rádi přifařili, ehm. Odmítali. Nicméně na jednu věc přišli.

Už měli zařízený svoje pokoje (v prvním patře, vedle sebe, hned proti schodišti a s výhledem do zahrady). Už měli vydrhnutý parkety v tančírně. Vynesenej nepořádek z kumbálů a tak nějak zařízený bar. Něco ale pořád chybělo.

Něco...

...co?

Otázka visela ve vzduchu jak bílá rukavička v temnotě černýho divadla. Několik dní. Až do toho odpoledne, kdy si Alan sedl na mrňavý pódium v čele haly a řekl: „Musíme ještě dát dohromady nějakou kapelu. Pro začátek. Když už máme mít klub.“

A patami tenisek okopával dál praktikábly.

Pak si zapálil cígo.

Viktor ho poslouchal. Pak řekl: „Fajn. Prima nápad,“ protože se mu parťákův nápad zdála opravdu prima. *No jo, vlastně. Bingo! Právě kapela může být to pravý, co by vyplnilo to zatím nevyřčené něco.*

Teď to náhle viděl i Viktor.

„Ty budeš hrát na ty svoje hammondy,“ pokračoval Alan. Bylo na něm znát, že o celý věci již přemýšlel.

Dlouho.

Minimálně poslední půlhodinu.

„Já na ságo. Ještě chybí kytarista a bubeník...“

„Kytaristu jednoho znám,“ řekl Viktor. Podrbal se přitom nevědomky za uchem. Pravým.

Jednoho kytaristu opravdu znal. Jenže...

...jenže.

Nebyl to špatnej kluk, to Viktor říct nemohl. Vlastně - docela živel.

Jenže byl zenovým buddhistou.

Říkali mu Ledažebý.

Před dvěma lety totiž odjel do Indie, a když se vrátil, přijel jinej člověk. Dokonale odlišnej od toho kluka před odjezdem. Už prostě věděl, jak tvrdil. Že všechno je jinak. Říkal.

A nejčastěj to vyjadřoval zvláštní slovní formulkou.

Když někdo řekl: *Dneska je tak krásně*, Ledažebý doplnil: *Ledaže by bylo hnusně*. Nebo když někdo četl z jízdního řádu: *Vlak jede v 8.40*,

Ledažebny utrousil: *Ledaže by nejel v 8.40.* Používal to tak často, až se z toho stala jeho přezdívka.

Pro ty jeho nekonečný negace ho pár lidí nemohlo vystát.

Ale jako kytarista byl božskej.

O tom žádná.

Proto si na něj Viktor vzpomněl.

„Bezva,“ řekl Alan. „Zbejvá tedy sehnat bubeníka.“

Ale toho ani on, ani Viktor žádnýho neznali. Napsali tedy inzerát:

*Progresivní začínající kapela hledá bubeníka.
S jasným názorem a s koncertními zkušenostmi.
Znalost repertoáru My Dry Willow, Doors, Led Zeppelin výhodou.
Koncerty zajištěny.*

Když text dotvořili, řekl Viktor: „Není blbost psát to o těch koncertních zkušenostech? Na jednu stranu tam máme, že jsme začínající kapela, a přitom si děláme nároky na zkušeného hráče?“

Větu vyškrtli.

Následovalo vyškrtnutí názvů skupin (ačkoliv Alan bojoval – přeci nevyškrtne The Doors! Ať je jasný, že v kapele hrajem na hammondy!). Pak zmizela i slova *progresivní, začínající*. Nakonec slogan o *jasných názorech*.

Se zbylým textem: *Kapela hledá bubeníka. Koncerty zajištěny. už problémy nebyly. Viktor dopsal ještě větu: Konkurs v pátek v 15.00 hod. Přijď do zkušebny na adrese...*

A bylo.

Text inzerátu rozepsali na dvacet letáčků. Jejich výroba a především roznos po městě zabraly čas hluboko do večera. Ale usínali s pocitem blaženosti. Maj svůj klub.

A budou mít i kapelu.

Svojí kapelu.

(...)

Epilog

*Nespíte ještě děťátka?
Brzy již bude ráno. Nové. Snad.
Chybí vám šťastnější konec? Tak nějak?
Nevím.
Trox je mrtvý. Petr též.
I Marie.
Smutné? Umřeme také, dětičky moje.
Rozhrňte závěsy. Pusťte k sobě svítání.
Zapalte si. Teď už můžete.
Klidně i haš.
Je to přeci jedno.
A poslouchejte ještě. Už jen krátkou chvílinku.
Než se úplně rozední.*

Zóna Bohů

autor textu: Kretén / autor hudby: Alan

1. Na kopci je zóna
V ní je každej král
Palác blaha a neřestí
I vám bych zajít přál

2. Na kopci v tý zóně
Stojí starej haus
Království všech svatejch
Nikdo neřve raus!

Ref:// Chcípní kde chceš, chcípní s kým chceš, chcípní když už nechceš žít
Kdo nikdy nebyl v týhle zóně, nemá nárok prostě žít
Chcípní smradem chcípní chlastem chcípní mamonem
Tady choděj správný kluci s vyhulenců zákonem

3. Pátým pádem zavolám tě
Někdy tě i oslovím
V zóně bohů tam na kopci
Dej mi! ať se nezlobím

4. Vomrouskám tě láskyplně
Na revanš mě vomrdáš
Ráno dáme kafčo s Pánem
Nechci slyšet žádnej pláč

Ref:// Chcípní kde chceš, chcípní s kým chceš, chcípní když už nechceš žít
Kdo nikdy nebyl v týhle zóně, nemá nárok prostě žít
Chcípní smradem chcípní chlastem chcípní mamonem
Tady choděj správný kluci s vyhulenců zákonem

Nánaná – nánaná – nánaná...!!!!

Pár slov o autorovi:

Jan Cempírek

Narozen 1970. Vystudoval Lesnickou fakultu VŠZ Brno.

Po studiích delší dobu cestoval, celkem navštívil přes 30 zemí světa. Během cest se živil různými pracemi, byl honákem krav, dělníkem v továrně na nádobí, zahradníkem a údržbářem v milionářské čtvrti, sběračem ovoce, pouličním muzikantem. Nyní pracuje v médiích, nejdříve ve vydavatelství MAFRA, pak v rozhlasových stanicích Evropa2, Frekvence1, v současné době v internetové firmě Český Internet s.r.o.

Publikovat začal ve studentských časopisech, později v magazínech typu Mladý svět, Koktejl či Reflex. Jeho hlavním tématem jsou cestopisné reportáže. Řada textů také vyšla v denním tisku nebo na internetu. Autor fotografických výstav především s tématem Jihovýchodní Asie a Aljašky.

Knižně vydal: román o pouličních muzikantech Rafinerie (2005. Labyrint), povídkovou knihu Autostop.cz (Gutenberg, 2008) a román Tanec posledního dne (Nová forma, 2010). Pod jménem Lan Pham Thi vyšla kniha Bílej kůň, žlutej drak (Knižní klub, 2009)

UKÁZKA Z NAŠÍ E-KNIHY

Jan Cempírtek – RAFINERIE

„Trainstory – příběh o sirénách, přátelství a volnosti na kolejích

ISBN 978-80-87741-15-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-87741-16-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-87741-17-7 (Formát MobiPocket)

Anotace:

V románu RAFINERIE Jana Cempírka si připomeneme "zlatá devadesátá" léta - léta divoké svobody a divokých změn... V předmluvě k novému, elektronickému vydání autor píše: "Román o muzikantech cestujících Evropou jsem začal psát jako svou soukromou ozvěnu několika měsíců, které jsem strávil po ukončení vysoké školy s odřeným saxofonem na nárožích hlavních měst, v kupé dálkových rychlíků i stopováním na okreskách různých států. Byla to krásná doba. Do seriózního zaměstnání se mi tehdy ještě nechtělo, zato lákaly dálky, svoboda a nedávno otevřené hranice. Byly to časy plné volnosti a cestování bez cíle. Zlaté devadesátky!

**KNIHU KOUPITE NA
WWW.DATABOOK.CZ**

(...) Od okénka se natahuju ke kapse u batohu a vyndávám mapu. Je to malá kapesní verze, jsou na ní ale zakresleny všechny evropské hlavní železniční tahy. Proplétají se tělem světadílu jako červené vlasečnice. Podávám mapu Michalovi, ten jede prstem po trase našeho expresu.

Sedám si vedle něj a dívám se přes rameno.

„Vlak končí v Madridu. Cestou staví v Bordeaux, před hranicema asi v Hendaye, a na španělské straně v San Sebastian, možná i v Bilboa. Líbí se ti z toho něco?“

Odpovídám, že je mi to celkem fuk a jedním okem sleduji hodinky. Je už opravdu na čase. Téměř zapomínám na to, jak je mi špatně. „Za pět minut to jede,“ upozorňuji. Tak sakra, co vybereme?

Gavin v klidu pokouje na sedadle u okýnka, pozoruje ruch na nádraží, pak sleduje se zájmem zase nás.

„Mně se líbí to San Sebastian,“ rozhoduje se Michal. „Jeden kluk mi říkal, že je tam prej fajn – palmy, bílý baráky a opálený holky.“

Krčím rameny. Proč by ne? San Sebastian zní pěkně. Přiměřeně snobsky, dostatečně exoticky a přitom pohodově. Ale Bilbao taky nemusí být od věci. Říkám to Michalovi.

„Bilbao? Pěkně debilní jméno. I když platí takový pravidlo – čím pitomější název, tím je to lepší flek,“ uvažuje nahlas saxofonista.

„Bilbao... Je tam ale moře? Já bych radši zůstal u původního návrhu. Už jsem se na to moře nějak začal těšit.“

Beru si od něj mapu: „Asi jo. Mapa má sice malé měřítko, ale vypadá to, že Bilbao leží na pobřeží.“ Přibližuji si povrch mapy k obličejí. Nebo ne? V tomhle rozlišení to absolutně nepoznám.

„Tak najdi něco jinýho. A nezapomeň, že tam musí být turisti, abysme taky něco vydělali. San Sebastian zněl líp. Můžeme chodit po bulvárech a odpoledne jít baskovat na promenádu k pobřeží, tam bude určitě živo. Moc peněz nemáme, aspoň na nocleh si stejně musíme vydělat.“

Náhle stojím před Rafinerií.

Je zde opuštěná, všemi zapomenutá.

A přesto tak nečekaně hmotná. A opravdová.

Houpavě se kymácím na místě, přejíždím pohledem celou plochu náměstí. Cítím, jak mám zarudlé oči. Chvíli jenom tak setrvávám v pijácky ospalém rozpoložení a pak nakračuji pár kroků vpřed k jednomu z těch nedávno zasazených třímetrových platanů. Sedám si těžce pod jeho korunu na studené dláždění. Pohledem se vpíjím do Rafinerie. Je časně nedělní ráno, obloha bledne a budova vystupuje z mlhavého šera jako gigantická tarantule.

A napadá mě, že jsem ještě nikdy Rafinerii neviděl takto. Čelem a celou.

Během dne ruší její obraz vždy stovky lidí. Spěchající Pařížané, turisté, skupinky školních výprav. Někteří jen procházejí před jejími stěnami (Rafinerie je tak podobná trojrozměrnému pozadí ve filmovém studiu!), jiní vstupují do kovových útrob a po eskalátorech ve stříbrných lomených trubících jezdí sem a tam podobní melounovým jádérkům v tlustém střevě.

Přes den to, na co nyní se dívám, není skutečnou Rafinerií.

Je to Centre Georges Pompidou, jak jej znají návštěvníci města z prospektů a z výkladu průvodců. Přes den je Rafinerie spící vesmírnou Sněhurkou, kterou si lidé hohniválové přenášejí na svých bedrech z místa na místo.

Ale teprve teď, když zde žádní lidé nejsou – poznávám, co je skutečně Rafinerie!

Teď, v tuto rimbaudovskou hodinu mezi psem a vlkem, se mi Rafinerie konečně ukazuje, čím ve skutečnosti je!

Nic se nehýbá, nikde nejsou vidět postavy, ani žádný život. Ale budova dýchá!

Opravdu! Cítím to úplně jasně, jak pulsují všechny ty trubice, sváry, ocelová lana.

Jak dýchají plexisklové roury i sirény před budovou.

Jak Rafinerie hovoří!

Protože tohle je její hodina! Le temps mental.

A vím, že kdybych teď vyjel do pátého patra, tam, co je muzeum moderního umění, potkal bych z obrazu vystouplého Picassovo Hráče na kytaru, rozehranou krvavou Chagallovu Válku a o kousek dál skotačící Pár kozorožců od Maxe Ernsta. Spolu bychom mohli – klidně a samozřejmě – sledovat skrz antireflexní plochu skel celé to voňavé pole

pařížských střech, a přes Operu bychom viděli až na Sacré-Coeur, za kterým svítá.

Sedím pod mladým platanem, snažím se očima proniknout skrz spleť ocelovou pavučinu dovnitř Rafinerie a vidět, co se tam odehrává. Hlavou se mi honí otázky.

Jak dlouho sem už chodím hrát? A kolik lidí jsem na těchto dlaždicích už poznal, kolik cizinců mi dalo svou minci?

A celou tu dobu jsem měl Rafinerii za zády.

Nikdy jsem nestál čelem proti ní, ale hezky hřbetem otočeným k jejímu tělu! Proč jsem se na ni nikdy opravdu nepodíval? Až teď! Vidím sám sebe v odrazu jejích skel, vidím tam i Dirka, Mathiewa, Draga... Udělals chybu, Joshuo, žes opovrhl její ochranou rukou a vyznával Notre-Dame!

Rafinerie – ten kulturní stroj vyrostlý jako chladný vřed uprostřed starého města – ti to zařídil jinak.

Žádný zaprášený Notre-Dame, ale Rafinerie je bohyně pařížských basketbalistů. Chyba, Joshuo, tvoje chyba. Proto jsme dnes zapíjeli s Dragem svobodu a proto ti už Hester nepatří. Je snadné urazit bohyni!

Floyd právě přestali hrát – cédéčko pokračovalo záznamem koncertu Palm Sykesové. Tu nahrávku jsem znal.

Zpěvaččin hlas právě promlouval:

*...a člověk se pak vzbudí, kouká se z okna ven,
na autostrádě v hloubce se valí ten nový den,
člověk si voblíkne šedivý šaty, sejde dolů na ulici,
smrt tam s ksichem koženým tančí s dědkem po mrtvici
a otázky zkurvený maj v análech úplavici...*

A dál jsem to už neslyšel, protože Houba zase začal povídat. Prej se rozhodl, že ze mě udělá slušného člověka, kterej pije slušný věci. Natáhl se k přehrávači a ještě víc stáhnul volume, až bylo skoro úplně na minimu. Podal mi láhev načatýho vína.

„Bude s tebou dřina, ale třeba se to povede. Chceš ochutnat tohle?“
Obrátil jsem flaškou tak, abych si mohl přečíst etiketu. „Blan-šet Šy-
rach...“

„Blanchet Syrah! Aby sis nezlomil jazyk,“ pozdvihl Houba vobočí.
„Pohlazení pro odborníka a nezasloužená radost pro neznaboha, jakým
jsi ty.“

Vzal si láhev zpátky a nalil mi dvoudecáka.

Sám si naplnil půlkový pohárek. Pak červený opět uzavřel, vrátil láhev
na místo, uchopil pohárek, jeho okraj překryl svou kostnatou dlaní,
zamíchal s vínem a vopatrně ke sklínce přičichnul.

„Je v tom cítit všechno! Slunce, horký letní den, vůně rozpukané
země. Zkus to!“ vyzval mne a tak jsem po jeho vzoru nechal vobtejkat
stěny skleničky tou alkoholickou lahůdkou, pak jsem i já přikryl okraj,
po chvíli přičichnul a nakonec se napil.

Barman přimhouřil voči. Napil se ještě jednou a spokojeně mlasknul.

„Cukrem zalepené ruce česáčů, zvon v údolí a cestička mezi vinicemi
vyložená bílým šterkem z drceného vápencového podloží. To všechno v
té skleničce prostě je! Tisíc a jeden příběh, příteli!“

*...a ten hajzlovskej šéf co v propocený košili
tě drží v hrsti s tváří mrtvé víly
cedí mezi zuby s mrazivým úsměvem
ty nulo zkurvená, proč vlastně s tebou nevedem
ňákej rychlej proces, ten my přeci dovedem....*

„No, sice neumím tak poeticky vopěvovat dokonalost vína, ale pití to je
vcelku dobrý,“ pokejšal jsem hlavou. Houba nespokojeně vodfrknul:
„Co – dobrý?! Výtečný! Ale jako bych to neřikal – vám muzikantskej m je
kvalita stejně ukradený. Hlavně, že to teče, že jo?!“

„Sám bych to neřekl výstižněji, degustátore,“ pobavil mě. „Proč
vlastně leštíš skleničky v týhle špeluňce, když tě srdce táhne do vinic?“

Barman se zakabonil. Odložil skleničku, nahnul se nad barovej pult.
Obličej měl téměř proti mému.

„Proč, proč...? To máš tak – jako muzikant bys tomu mohl výjimečně
porozumět. Já jsem zkrátka ten člověk, který o víně ví dost. Víc než
dost. Víc, než leckterej uznávanej vinař. Jenže...!“

Významně a dlouze se na mě podíval.

„Jenže – hudební kritik také dokáže každou skladbu rozpitvat do posledního akordu, vyčíst skladateli přehozený křížek, odhalit sebemenší nepatřičnou pomlku. Všechno pozná, ale sám není schopný nic napsat. Tak je to, příteli. Někdo prochází životem jako tvořitel, jiný jako pozorovatel. Já jsem poutníkem. Poutník pozorovatel, tak by mohlo znít mé pravé povolání. Nejraději sleduji cesty slunce za dobrým vínem. Tak je to.“

*...a když jdeš po pátý zase stejnou cestou domů
smrtka už vynesla smetí ze všech lidskej Babylónů
dědek leží na perónu konečné stanice Ringarehen
pak doma sundáš ponožky, vyplivneš žlutej hlen
lehneš na svou bachyni a řekneš si: další zkurvenej den...*

Deska dohrála. Lokál se nasáknul neklidným tichem.

Ale to vše trvalo jenom okamžik. Pak jakoby ze všech koutů vylezly všechny zvuky, jež se původně schovaly před Sykesovou kamsi pod stoly nebo do chodby směrem k záchodům...

Také vyšlo v našem nakladatelství

Pavel Brycz

Mé ztacené město & Jsem město

Nová e-kniha Pavla Brycze (nositele Státní ceny za literaturu za úspěšný román Patriarchátu dávno zašla sláva) vychází jako spojení dvou již dříve vydaných knih, ve kterých se potkává mizející i současné severočeské hornické město Most.

V novele "Mé ztracené město" se autor ve vzpomínkách vrací do uliček a kulis svého dětství a dospívání, vrací se do města Mostu, jehož stará část mizí v dírách hnědouhelných dolů a tu novou halí dusivé smogové mlhy a naleptávají kyselá deště, a které škrtí změť potrubí chemických závodů...

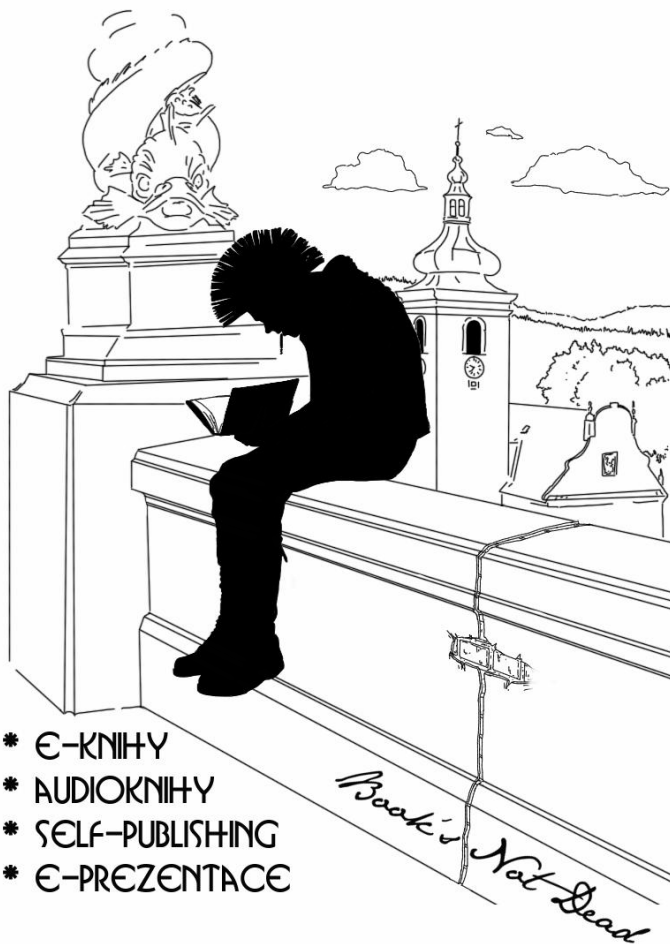
"Jsem město" je možná knihou básní v próze, možná knihou lyrizované prózy a možná knihou mikrofejetonů, ale určitě knihou, která vás chytí za srdce. Vypravěčem je sice město Most, ale podoby tohoto města jsou univerzální, příběhy nadčasové a trápení či radosti Mostečanů jsou jistě podobné těm pražským, či dolnohoteckým...

Autor za tuto knihu získal v roce 1999 Cenu Jiřího Ortena.

ISBN 978-80-87741-07-8 (Formát ePub)

www.driftbooks.eu

NAKLADATELSTVÍ PETR ČMERDA - DRIFTBOOKS

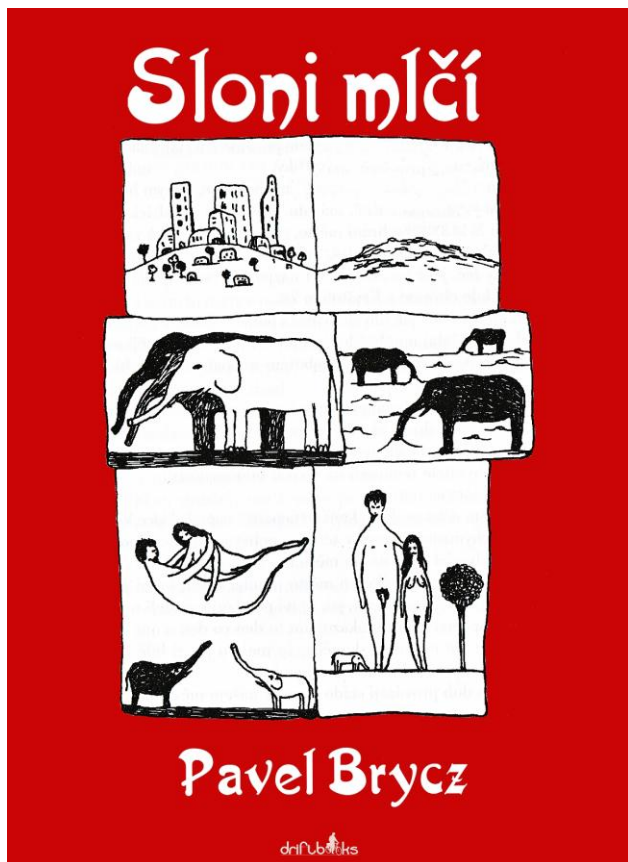

- * E-KNIHY
- * AUDIOKNIHY
- * SELF-PUBLISHING
- * E-PREZENTACE

WWW.DRIFTBOOKS.EU

PŘIPRAVUJEME

Pavel Brycz – Sloni mlčí

Kryštof je textařem reklamní agentury, jeho dívka učitelkou prvňáčků.

Oba střídavě vypravují svůj společný příběh. Uprostřed ranného českého kapitalismu se snaží zachovat si svůj svět lásky, nezávislosti, vychutnávat poezii života a zachovávat jasnou hranici mezi existenční a existenciální složkou života. Novodobé bohémství přežívající v časech převrácených hodnotových žebříčků dokáže pohladit po duši...

Nakladatelství Petr Čmerda - DriftBooks

Tolarova 355, Volary

IČO: 637 61 386

www.driftbooks.eu